

Expedici jsem objevil na webu Petra Pavlíka a později v knize Křišťálová koule Petra Holého. Ne, není to divné. Je to jen krásný důkaz toho, jak jména a tvary jsou jen iluzí. Dvě jména a ve skutečnosti jeden autor. A nabízí se mi paralela z textu pana Tomáše, kde je vkládáno rovnítko mezi jména Bůh, Absolutono, Světová Mysl a jiná... Ostatně, i já jsem se vždy nejmenoval tak, jako nyní. Šalba jmen...

Ale k povídce. Nadchla mne. Je to povídka mystická, ale chcete-li, označme ji jako sci-fi. Ale já bych se nedivil, kdyby to byl příběh skutečný. Je na něm tolik reálného a hlavně krásného. Se souhlasem autora si můžete povídku přečíst rovnou zde. A není na pouhé rychlé čtení, nejde o děj a zápletku...

* * *

EXPEDICE

Petr Pavlík

Zkráceno z knihy povídek Křišťálová koule , AVATAR, Praha 1992

Dvě měděné kupole d'áblické hvězdárny byly ozdobou drobného skalnatého pahorku na okraji Prahy, lemovaného houštinou planých višní, trnek a dalšího křoví, jež bylo po léta ponecháváno soukromému bujení. Domorodci tvrdili, že 'páni astronomové' si nepřejí být rušeni.

Jak je známo, máme nepatrnou naději, že se někdo z nás stane astronomem. Dáblice jsou malá vesnice, a tak na ně ten jejich astronom prostě nevyšel. Nikdy je však nenapadlo, aby toho litovali. Občas v noci zašilhali směrem k rozsvícenému oknu na kopci a s tichým obdivem si řekli: NAŠE hvězdárna. Neboť je sice pravda, že Dáblice jsou jen malá vesnice těsně na okraji Prahy, zato mají alespoň svou hvězdárnu. A to už něco znamená.

'Pány astronomy' nejspíš nikdy nenapadlo, že o nich domorodci vědí. Měli svou stálou klientelu amatérských zájemců a s trpělivostí jim ukazovali Jupiterovy měsíce nebo mlhovinu v Orionu. Naopak vděčným zájemcům bylo jasné, že se bohužel nejedná o žádné 'pány astronomy', ale pouze o dobrovolné pracovníky naprosto prodělečného podniku veřejné osvěty.

Co se týká hvězdárny samotné, měla podezdívku z černých otesaných kamenů s malými kulatými okénky. Ta byla opatřena silnými mřížemi a zblízka působila dojmem nedobytnosti. Bylo to zapotřebí - některé dny v týdnu byla hvězdárna zcela opuštěná a v okolních předměstských lesících nebylo o vandaly nouze.

Noc ze 6. na 7. ledna 1990, ve které se stáváme svědky dále popisované události, označili meteorologové za neobyčejně jasnou. Navzdory tomu, že byl začátek ledna, neležel na polích sníh a od lesíka vanul čerstvý západní vítr. Pro malou hvězdárnu na okraji Prahy to byl ideální stav, kdy se velkoměstské osvětlení neodráží na obloze a kdy dalekohledy najednou vidí tam, kde ještě včera svítila jen narůžovělá mlha. Domorodci z Dáblic to komentovali prostěji: "Dneska je konečně zase normální tma jako bejvala, když jsme byli malí."

Kupole na západní věži hvězdárny byla rozevřená a občas se pootočila s tichým skřípěním. Znamenalo to, že se dnes pozoruje. Zdálo se, že sem doléhal hluk tramvají z blízké konečné a na věži jakéhosi vzdáleného kostela za Vltavou odbíjely hodiny devátou.

Astronom Dr. Felix Pobuda odtáhl tvář od okuláru, sundal kožešinou rukavici, protřel si unavené oko a opatrně slézal po štafích na podlahu kupole. Ani nešel rozsvítit, měl všechny pohyby tisíckrát nacvičené.

"Tak dneska nám nikdo nepřišel, žádný návštěvník, dokonce ani penzista pan Trojánec, ani kluci z Kobyliškého sídliště. Taková krásná noc," šeptal si pan doktor Pobuda pro sebe a jeho slova se odrážela od kulatých plechových stěn kupole, míchala se mezi sebou a štěrbinou okolo černého tubusu dalekohledu vystupovala vzhůru do mrazivé výšky.

"To musí být něco v televizi, přece jen doma v křesle se pozoruje pohodlněji a nezebe přitom nos," pokračoval v samomluvě. Huhňal a nebylo mu rozumět, protože si právě masíroval svůj urostlý bambulovitý nos. Nikdy nechápal, proč zrovna astronom musí mít na obličeji takovou divnou věc, která vytrvale překáží u dalekohledu a navíc od té doby, co se vrátil z Antarktidy, pravidelně zimu co zimu omrzá.

"Bude to asi osud", uzavřel konečně úvahy a vydal se zamknout vchod. V zimě končí výklad pro veřejnost v devět hodin a pak může následovat soukromé pozorování. Dneska to však nebude skoro žádný rozdíl, až na ty zamčené dveře a jistotu, že sem do hvězdárny nikdo nevezle. Pan doktor Pobuda došel po paměti k domovním dveřím a nahmatal klíč. Otočil jím, klaplo to a hvězdárna byla od této chvíle pouze pro něj. Vzpomínal, jak před mnoha lety (tehdy mu ještě nos neomrzal) udělal zkoušky a poprvé získal toto výsadní právo. Jaký to býval sladký pocit, odebrat se do kupole a být tam sám s hvězdami. Dnes však kupodivu cítil, že je mu nějak smutno. Rok co rok návštěvníků ubývá, a dneska už za celý večer nebylo komu co říci. A potom, co je to za soukromé pozorování s vyloučením veřejnosti, když široko daleko žádná veřejnost není. Komu teď taktně naznačit, že již nadešel čas opustit kupoli. Začal si připadat zbytečný.

Stále držel prsty na klíči, jakoby se od něj nechtěl odtrhnout. Ten klíč bylo vlastně to poslední, co bylo ještě užitečné. Až ho pustí z ruky, zbude tu úplně sám.

V tu chvíli se vzepřel sám v sobě a vzedmula se v něm touha, aby právě dnes někdo přišel. Aby dnešní noc neztratila smysl. Taková krásná, čistá noc, a zbývá tu jen pro něj. Toužil se o ni s někým rozdělit. Cítil, jak svírá klíč stále pevněji, až ztrácí cit v konečcích prstů.

Klíč se počal otáčet v zámku, jeho ruka ho přitom stále držela, zámek znovu klapl, pak sledoval, jak sám bere za kliku a otevírá dveře dokořán. Do vyhřáté chodby hvězdárny dýchla mrazivá zimní noc. V dálce probleskovala žlutá okna dáblických domků a odkudsi ještě z větší dálky pravidelně štěkal pes.

Co kdyby dnes nechal ty dveře otevřené, říkal si. Ano, to je ono. Dnes vyhlásí NOC OTEVŘENÝCH DVEŘÍ.

Začalo se mu to líbit. Vlastně proč ne, kupole otevřená do vesmíru a dveře hvězdárny otevřené do světa. Mezi těmi dvěma bránami dostala jeho nepatrná úloha dobrovolného pracovníka nový smysl.

"Dneska je po-zo-ro-vá-ní zdar-ma," zakřičel do noci. Jen tak, aby si potvrdil své rozhodnutí. "Dneska je vůbec všecko zdarma, dneska se rozdává," pokračoval již tiše a vydal se opět do kupole vylézt na štafle. Bylo mu najednou dobře.

Kometa v zorném poli dalekohledu byla jako utkána ze stříbrných nitek. Pan doktor Pobuda vyměnil okulár, aby si mohl podrobněji prohlédnout její ocas, jak mu mává vesmírem na pozdrav. Seděl přitom opět na štaflích, zachumlán ve svém polárním kožichu, který byl památkou na bývalé expedice.

"Dobrý večer," ozval se zezdola od podlahy slabý, přesto zcela jasný hlas.

"Dobrý večer," zamumlal doktor Pobuda, stále s okem přitisknutým k okuláru, zatímco pravou rukou jemně zaostřoval. Teprve pak se lekl. Někdo přece jen přišel.

Počal být nsvůj podobně jako každý, kdo si uvědomí, že pozdravil automaticky a neuvědomil si přitom koho. Přidržel se druhou rukou tubusu dalekohledu a ohlédl se pod sebe do kupole. Mnoho vidět nebylo, přesto však jeho zrak, cvičený vidět potmě, rozeznal jakousi drobnou postavu na konci schůdků, vedoucích z přízemí do kupole.

"Jste doktor Pobuda? Ten světoznámý astronom?," ozvalo se zezdola ze tmy. Pobuda se posadil na štafle a nevěděl, co si myslet. Jednak se přestal bát, protože vandalové mívají obvykle jiné starosti, na druhé straně byla tahle otázka krajně nepříjemná. Pravda, občas něco publikoval, přesto když sbíral ohlasy na svou doktorskou obhajobu, bylo jich tenkrát žalostně málo.

"Hm. Vy to vlastně asi nevíte. Kde vás všude čtou. Nikdo není doma prorokem. Ale o to nejde. Ve vašem posledním článku jste se dopustil několika nepřesností. Předpovídal jste devět planet. Jenže Sirius jich má jedenáct," pokračoval návštěvník ze tmy.

Tak tohle už bylo příliš. Někdo si přijde, navíc mimo hodiny pro veřejnost, a chce tu poučovat. K tomu ještě o článku, který vyšel někdy před patnácti lety, a nebyl proto v žádném případě poslední. Nechtělo se mu pouštět se do diskuse. Přitiskl opět oko k okuláru a znovu spatřil kometu.

Byla ještě půvabnější. Taková krásná noc, a někdo ji chce kazit kvůli zbytečnému vědeckému článku.

"Kdo vás sem poslal?", neudržel se nakonec a opět se zadíval směrem k podlaze.

"Jsem tu více méně služebně. V Praze. A tady nahoře na hvězdárně vlastně náhodou. Jak jste volal z těch dveří. Slyšel jsem to až k sobě. Byl jste dobrý astronom. V tu chvíli. Byl jste skoro náš."

Pan doktor Pobuda seděl na štaflích a poslouchal ty zvláštní věty. Nic proti češtině, ta byla perfektní, zato ta logika. Slyšel jsem to až k sobě. Takhle se přece nemluví. Vlastně, proč ne. Když někdo může přijít k sobě, a to se přece říká, taky odnikud nikam nechodí. Byl zvědavý, co přijde dál. Kradmo se ještě mrkl na kometu, byla tam stále.

"Byl jste to vy, kdo přišel k sobě. V tu chvíli. Byl jste skoro náš," opakoval návštěvník s malou obměnou své poslední věty. A také musel nějak postřehnout mou vlastní myšlenku, napadlo Pobudu. To nebude hlupák. Že by těch planet opravdu bylo jedenáct?

"Více méně služebně. Ale zastesklo se mi. Jak jsem vás slyšel. Až k sobě. Až do sebe a ze sebe. Moc se mi zastesklo," dál odříkával neznámý své zvláštní věty a jeho dokonale spisovná česká výslovnost byla o mnoho měkčí a Pobudovi nějak bližší.

"Po kom se vám tak stýská?," neudržel se Pobuda, kterého začal návštěvník zajímat.

"Po kamarádech z pomocné školy. Takových jako vy," zazněla neočekávaná odpověď.

Pan doktor Pobuda zaťal ruce v pěst. Malér. Tohle není hlupák. Ani není zlý. Přitom ho uráží.

Systematicky. Přistihl se, že už sám také myslí v krátkých větách jako tamten. Bude to nejspíš nakažlivé. Opatrně se přidržel štaflí a začal slézat. Musí to dát do pořádku. Hlavně ve své hlavě. Karlova univerzita přece není pomocná škola. Škoda, z pozorování komety už nic nebude. Nakonec, za pár urážek to stojí. Nedá se popřít, že tohle je zajímavý návštěvník.

"Mám v pracovně ještě trochu kafe," pokusil se navázat smířlivý rozhovor. "Držte se za mnou, a dejte pozor, ať nezakopnete o práh, vy jistě nebudete zdejší," pokračoval, zatímco scházel s věže do přízemí. Za ním následovaly tiché drobné kroky.

"Je to dlouhá služební cesta. Moc dlouhá. To se pak stýská. Po kamarádech z pomocné školy. Jako jste vy. Po astronomech. Jako kolegové si můžeme tykat. Kašpar."

Pan doktor Pobuda se otočil a natáhl ruku za sebe do tmy.

"Felix," zabručel a hmátl do prázdna, pak ještě jednou o něco níže, až se setkal s drobnou dlaní, kterou sevřel svou rukou. Jako dětská, napadlo ho. Možná, že je to chovanec z nedalekého bohnického ústavu. Někteří prý bývají geniální. Nebezpečný není, to vycítil zcela jistě ze stisku ruky. Otevřel dveře pracovny, vešel a rozsvítil. "Pojďte dál," pozval návštěvníka a sehnul se k vařiči, aby zjistil, kolik kávy ještě zbylo a zda by se neměla ohřát.

"Raději prosím slabší," ozvalo se těsně za Pobudovými zády. Otočil se a lžička se mu roztřásla v ruce.

Před ním stál pravý ufon. Něco přes metr vysoký, lehce nazelenalý, krátká masitá tykadélka, docela sympatická. Široká ústa přes celý obličej, drobné ruce jakoby bez kloubů.

"Kašpar," opakoval znovu ufon své jméno a lehce se uklonil.

"Felix. How-do-you-do...?", kotal pan doktor Pobuda a přendal si lžičku do druhé ruky v naději, že se nebude tolik třást. Co blbne s angličtinou, napadlo ho vzápětí, vždyť ten ufon umí perfektně česky.

Nakonec jaký ufon, pro něj je to kolega Kašpar, astronom, a už si chvíli tykají. Lžička se přestala třást a konečně měl v hlavě pořádek.

"Ty jsi tam odtud?," pokusil se navázat rozhovor a ukázal rukou nahoru směrem ke kupoli."Hm. Sirius. Desátá planeta. Co ti chyběla v článku. Maličkost. To kafe se u vás míchá doprava nebo doleva?"

"Felix se navzdory staženému hrdlu rozesmál. "Počkej, nikdy jsem si nevšiml. Musím si to zkusit. Strčil do hrnku lžičku, kterou ještě stále držel v ruce, a chvíli zkoušel míchat střídavě na obě strany.

"Spíš doprava. Ale hlavně se nepolej. Je to horký," vysvětloval starostlivě a sledoval Kašparovy malé měkké ruce. Jenže ten v nich držel lžičku skvěle, asi bude učenlivý. Jenomže jak to potom souhlasí s tou pomocnou školou?"

"I.Q. je problém. Všude na světě. Chytří a hloupí. Jedni chodí na univerzitu. Druzí do pomocné školy."

"Ty mi netvrď, že jako astronom...,"divil se Felix.

"Podívej. Měřeno lidským I.Q. Ty máš 140. Na člověka skvělé. Univerzita. Tituly.

"Felixe to potěšilo. Koho by také nepotěšilo uznání od nepozemšťana (no konečně, po těch urážkách - asi to bude tím, že už si tykají), a pozorně poslouchal, co se z ufonovy logiky vyklube.

"A já mám 190. Na ufona bída. Pomocná škola. Astronom.

"Felix svraštil obočí, jak namáhal mozek, co má dělat pomocná škola s astronomií. S jeho královskou vědou.

"Nechápeš. Tvých 140 na to nestačí. Potřebuješ tedy podrobnější vysvětlení. Podívej. Nezvyk. Nic než nezvyk. Kdybys ty měl 80. Čím bys byl?"

"Felix chtěl říci politikem, vzápětí si však uvědomil, že by Kašpar navzdory svému údajnému I.Q. 190 přece jen nemusel pochopit domácí poměry, a tak odpověděl:

"No třeba metařem, nebo tak..."

"A kdybys měl 190?"

"To bych asi popsal ty nové kosmologické zákony, co se mi o nich tuhle zdálo...," povzdechl si Felix, "a ráno jsem je všechny zase zapomněl."

"Tak vidíš. Byl bys astronom! 80 - metař. Ufoni nemají. 190 - astronom. Nekvalifikované povolání. Pomocná škola. Končí geometrií zakřiveného prostoru. Prošel s odřenými tykadly. Na naší základní škole mají totiž průměrné I.Q. kolem 250.

"Felix si oddechl. Jednak proto, že konečně pochopil, jak může mít kolegu z pomocné školy, a pak také proto, že chápat to jako urážku byla pouze otázka jeho vlastní neinformovanosti o poměrech na vzdálené planetě, a to už se dalo omluvit.

"Takže na zdraví, kolego," uzavřel Felix problém a upil kávu z hrnku. Seděli proti sobě v křeslech, dívali se na sebe a usmívali se. Taková dálka, a on ho přijede navštívit opravdový kolega. To je víc, než kdyby sem zavítala delegace z observatoře na Mount Palomaru, sem na zapadlou amatérskou hvězdárnu. Felix sledoval, jak Kašpar mění výraz tváře a odpovídá na jeho úvahy:

"Služební cesta. Dlouhá. Moc práce. Zvláštní úkoly. Za tebou mimo program. Volal jsi. Slyšel jsem až k sobě. Nelze nepřijít. Jsme kolegové."

"Co je to až k sobě?"

"Víš to. Zapomeň na slova."

"Myslíš jako k srdci?"

"Přibližně. Víš to. Otevřel jsi svou bránu. Zapomeň na slova.

"V tom okamžiku, kdy ufon pronesl otevřel jsi svou bránu, Felix zjistil, že zase přišel k sobě. Seděl v křesle a bylo mu dobře. Seděli oba a nepotřebovali si nic říkat. Na nebi nad hvězdárnou svítila kdesi v dálce kometa a bylo už jistě po půlnoci.

"Ty bys znal ten kosmologický zákon, jak se mi o něm zdálo?," vzpomněl si po dlouhé chvíli Felix.

"Nezavírej svou bránu," odpověděl mu ufon. "Bude nám pak zase smutno. Ještě na chvíli ji nech otevřenou."

Felix se trochu provinile usmál a upil již podruhé vystydlou kávu. Všiml si přitom, že ufonův hrnek je stále plný. Asi tam pijí lepší věci. Ale je to od něj slušné, že jeho kávu neodmítl. Nejspíš se v té pomocné škole učí moc slušné způsoby. Pane, takovou pomocnou mít. To by se to publikovalo. Ten univerzální kosmologický zákon...

"Učí se ve čtvrté třídě," poznamenal smutně Kašpar. "Pěkná otrava. Škoda. Už jsi svou bránu zavřel. Ale stejně. Jsi dobrý astronom. Jsi náš. Byli jsme teď spolu."

"Umíš také normální česká souvětí?," nedalo Felixovi, aby se nezeptal. Už sice Kašparovi rozuměl, ale stejně to dá práci ten jeho telegrafický styl poslouchat.

"Samozřejmě, že dá práci naslouchat krátkým větám, navíc když jsi na to nebyl nikdy zvyklý, ale myslel jsem, že už ti to nevadí. Schválně: hádej, proč je používám?"

Felix se šibalsky usmál a zahrál si na ufonův styl:

"Podívej. Slovo. A pak další. Jdou k srdci. Brána je otevřená. Ne však dokořán. Slovo projde. Dlouhá věta uvázne. A další už nemůže. Mezi slovy je prázdno. To projde dokonce i zavřenou bránou. Tím si rozumíme."

"Výborně! Myslím, že budu muset opravovat své názory, stejně jako ty desátou a jedenáctou planetu," rozesmál se Kašpar. "Opravdu si rozumíme. Poslouchej. Opravuji. Tvé I.Q. je 146. Z původních 140. Úspěch. Pokračuj dál."

Teď se rozesmál i Felix a smáli se dlouhou chvíli oba."

Ty budeš asi vážně dobrý astronom, Kašpare," přemýšlel Felix a otáčel v ruce hrnkem od kávy. Díval se, jak se na dně přelévá kávová sedlina."

Tak co, podíváme se ještě na kometu?" změnil téma hovoru.

"Můžeme," řekl ufon a zvedl se z křesla. Vyšli zase do kupole a ufon přitiskl oko k okuláru. Jestlipak ho taky zebe nos, napadlo Felixe.

"Nezebe," mimochodem poznamenal ufon a doostřoval.

"Podívej. Jak se stáčí ocas komety. Máte tady pořádný sluneční vítr. Myslím, že to doma budu cítit v zádech. Každá expedice stojí něco na zdraví."

Co se dá dělat. "Co se dá dělat," přisvědčil Felix a mnul si nos. Ano, byli kolegové. Měli si oba na co stěžovat a věděli, jaké to je, když druhého něco bolí."

Kašpare," začal Felix, "ty jsi tu asi jen na skok.

My jsme tu spíš chudý podnik, ale rád bych pro tebe aspoň něco udělal. Máš nějaké splnitelné přání?"

"Mám. Podívat se domů."

"Ale to ti přeče...," zarazil se Felix. "...aha, vlastně můžu. Říkáš podívat se domů?"

"Aspoň tak, jak teď myslíš," přikývl ufon.

Felix spustil motor a kupole se začala se skřípěním otáčet. Nad hlavami jim mýjela souhvězdí zimní oblohy, až se ukázaly Orion, Malý a Velký pes. Ufon natáhl ruku k tubusu.

"Moc na to nesahej, je to těžký krám a trochu to drhne, natočím to sám," vysvětloval Felix. Zamířil na Siria a přistavil vyšší štafle, protože tubus byl teď skoro vodorovně. "Dosáhneš tam?" ptal se starostlivě.

Ufon vylezl na nejvyšší příčku a natáhl krk.

"Je tam," radoval se. "Světlo z desáté planety. Pár fotonů, ale z domova. Třeba jsou od maminky. Je to ale dálka, takový kus světa. Díky, to stojí za to."

"Kašpare, a nešlo by tam u vás..."

"Myslíš jako menší stáž. Studijní pobyt. Na naší pomocné škole. Schválně: Zkus si to dát do osobního plánu. Zítra v Akademii. Jak se tam budou tvářit."

"No, doslova bych to napsat nemohl. Ale povím ti to jinak. Než mě dostaly ty expediční následky, běhával jsem závodně. Největší radost jsem měl, když jsem byl první na okresním přeboru. Byl to královský pocit. Jenže pak následoval krajský přebor, a za ním celostátní, a pořád to šlo vyhrát. Stačilo jen víc běžet a ještě víc. Ale nikdy to už nebylo to první vítězství z okresního přeboru. Bylo to vlastně totéž, pouhá obměna. Znáš to?"

"Znám."

"Nakonec jsem se proběhal všemi těmi závody až na olympiádu. Uhádneš, kolikátý jsem tam byl?"

"Poslední."

"Tenkrát jsem koukal, jak na stupně vítězů vystupují jiní, a najednou to tu bylo zas."

"Ten královský pocit?"

"Přesně ten. Bylo to zvláštní. Být sice poslední, ale splnit své poslání. Někdo přece musí být poslední, aby mohli jiní vyhrát."

"Takže tím chceš říci: ufon s pomocnou školou je na Zemi sice králem, ale ve skutečnosti jen vítězem okresního přeboru..."

"... a ten samý je doma poslední na olympiádě."

"Dobrý příklad. Kdybys dál pilně cvičil svoje I.Q., mohl bys to dotáhnout na nějakých 200. Pak bys dokonce nemusel být poslední ani u nás," vysvětloval ufon. "Byly by ale potíže s cestou. Neovládáš přímou transformaci. Zbývá jen nepřímá. A ta je zdlouhavá."

"Nepřímá?"

"Hm. Nepřímá. Nikomu se do toho nechce. Samozřejmě. Každý chce umřít co nejpozději. To jsou pravidla hry."

"Umřít a pak se narodit na desáté planetě Siria? To je ta nepřímá transformace?"

"Hm. U nás. Navíc s možností dopadnout tam jako poslední na olympiádě."

"Tak zůstaň ty u nás, Kašpare. Tady budeš král."

"Viděl jsi někdy, Felixi, že by bavilo i posledního na olympiádě běhat okresní přebor?"

"Dlouho asi ne. Stýskalo by se mu. Když už tam aspoň jednou byl, na té olympiádě, cítil by se doma tam."

"A je to."

"A je to," opakoval Felix.

Vyšli spolu na skalnatý pahorek před hvězdárnou. Stojí tam kulatá kamenná mohyla, na jejímž vrcholku je vytesána větrná růžice. Kousek k východu, kde se pahorek začíná svažovat směrem k Čakovicím, stojí kříž na kamenném podstavci. V tuhle hodinu hluboko uprostřed noci byla nedaleká Praha neklidnější. Felix s Kašparem se rozhlíželi po krajině, ale po nějaké době zamířil zrak jednoho jak druhého ke hvězdám.

Stáli tam a Felix uvažoval, co dál. Takovou dobu cestoval po téhle Zemi, a kolik na ní potkal lidí. Od pólu k pólu. A teď se stane, že si z ničeho nic nejlíp rozumějí s kolegou ze Siria, a ten je tu jen na skok. Co dál?

"Víš to. Sám jsi to říkal. O tom prázdnou mezi slovy. Podívej. Za sebou máš slovo. To už je pryč. A daleko před sebou máš další slovo. Nemusíš na něj pospíchat. Ono připluje samo. Mezi nimi přijdeš zas k sobě."

"A ty taky."

"A jsme u sebe."

Felixe napadlo, jak je ten svět vlastně nepatrný. Celý život měřil vesmír na světelné roky, a teď to není potřeba. Vejde se do srdce.

Ufon se zadíval na kamenný kříž. Pak sebou trhl, jakoby si na něco vzpomněl. Podíval se na Felixe.

"Felixi, jsem tu služebně. Povinnost. Jen málo vás umí přijít k sobě. Těch druhých je víc. Dívej se chvíli na ten kříž a neotáčej se. Pochopíš to. Otevři zase bránu. Sbohem."

"Felix se zadíval na kříž a nevěděl nic. Nebo to vlastně někde v sobě věděl, ale nechtěl s tím pospíchat. Až se za chvíli otočí, ufon bude pryč. Zbude tu jen tenhle kříž."

Felix opravdu nespíchal a stál dlouho, dokud ho nezačal zase zábst nos.

"Zatracený nos, taky musí všechno kazit," bručel a třel si bolavý nos. Zábl zatraceně, zato tam vevnitř, někde u srdce, to zvláštěně hřálo. Pomalými kroky se vracel ke hvězdárně. Dveře byly stále otevřené dokořán.

* * *

Pročítal jsem ji opět. S vámi. Ten "ufónek" je mi tuze blízký. A sděluje moudré a důležité myšlenky. Když jsem ho četl prvně, nadchla mne jeho mluva. Ty krátké věty a to ticho mezi větou, která právě skončila a další, která ještě nezačala. A k tomu jeho slova o "bráně". Ano! Tak to je... To není poselství jenom pro Felixe, to říká nám. Nezavírejte bránu, bylo by nám smutno...

A v knize ten příběh pokračuje dále. A má krásný konec a není to vlastně ani konec. Ale nic nevyzradím. Dobře vím, jak je touha důležitý hybatel.

Ale maličký kousek z pokračování musím prozradit. Nadchl mne. Je to z přiblížení pátera Josefa, o němž je dále řeč. Na jeho kázání se totiž chodilo z daleka jako ke studánce s živou vodou. Byla to úžasná kázání. Ale páter Josef věděl, že je trošičku šidí, že při nich jaksi zlobí. On musel. Protože,

*"když se o samotě modlil **doopravdy**, hned po několika okamžicích plakal radostí a žalostí najednou. A tak, když chtěl lidem kázat, musel trochu slevit. A proto si vždycky malinko zazlobil."*

*A za tento postřeh panu Pavlíkovi tuze moc děkuji...
A také za jeho krásná slova...*

(Odkazy najdete v "nabízení".)